
Kdo probudí hvězdy

...

Uvnitř pyramidy nic nenasvědčovalo tomu, že v její bezprostřední blízkosti se schyluje k závěrečnému boji.

Louče a svíce osvětlovaly vnitřní prostor centrální jednacímí místnosti a v mi-hotavých paprscích tančily stíny na zlatem zdobených stěnách pochmurný tanec.

Nejvyšší kněz Liotheb vešel pomalu dovnitř a snažil se z mysli vypudit obraz Theba, se kterým se před chvílkou naposledy rozloučil. Bylo to těžké a jen s velkým sebezapřením odolával pokušení rozběhnout se za synem ještě jednou.

Velký člověk se pozná podle toho, že na sebe myslí až v druhé řadě – tuto moudrost mu kdysi předal jeho otec. Teď si na ni vzpomněl a podřídil se jí.

Kus života každého z nás je jen přetvářka, vzdychl a podal jediné dívce mezi muži malou skleničku:

„Napij se, Ryjano.“

Dívka vzala sklenku s nafialovělou tekutinou a rychle se napila.

Už po pár vteřinách přestala částečně vnímat okolí, a kdyby ji ostatní nezachytili, upadla by náhlou slabostí na zem.

Přestože záměrně vypila jenom část podaného nápoje, viděla rozmazaně a v mysli jí vyvstala představa čehosi, kde není nic, ale kde je dobře.

Sama sebe viděla jako v zrcadle. Byla to ona, ale nic nepocítovala, nic zřetelně nevnímala, všechno bylo jako sen. Droga zapůsobila velice rychle.

Král podstoupil a díval se, jak oba místokrálové stáhli děvčeti bílé roucho a položili je na zlatý stůl.

Roztáhli jí ruce a nohy, až její nahé tělo připomínalo jakýsi zvláštní bělostný kříž či běloskvoucí hvězdicí, a pak velekněz řekl: „Hotovo, králi. Ač lapení ve svém konání v tomto uzavřeném kamenném světě, přece jen jsme

svobodní a možná svobodnější, než jsme kdy dosud byli. Konec naší cesty je již neodvratně dán a není jiných alternativ. Kde není alternativ, není potřeby rozhodovat se, a kde není potřeby rozhodovat se, není žádných důvodů trápit svoji mysl volbami. Mysl dostala svobodu, protože ji již nepotřebujeme. Naše osudy pro nastávající chvíle jsou dány, promyšleny a připraveny. Mysl je volná a svobodná. A svobodně též předáme tvé královské sémě prostřednictvím této mladé panny zemi a hvězdám. A dalším pokolením. Nabídneme jim to nejcennější, co jim naše moudrost může dát – prostřednictvím zdánlivého zázraku poskytneme lidem a našim následovníkům řád, takový řád, který jako medicína srovná tělesné síly a duševní energii lidí, řád, který naznačí možnost dosažení věčnosti navzdory pomíjivosti. Podstrčíme-li chytré Bu-tuovi stav a situaci, na základě kterých usoudí, že došlo u tohoto mladého děvčete k neposkvřněnému početí, dostanou další pokolení strach před čímśi silným a neznámým, a to neznámé otupí nabubřelost mocných a dá naději poníženým. Navíc nebudeme lhát, prostřednictvím královského těla nemůže být žádné početí poskvřněné. Dej se do díla, můj králi.“

Gauloe se zadíval do očí ležící dívky a jemně ji pohladil po vlasech. Byla ještě skoro dítětem, a přestože šlo o nejstarší dceru jeho bratrance, nezaváhal.

Pohladil její tělo a uvědomil si, že komedie jeho života se už opravdu chýlí ke konci.

Před několika okamžiky byl nucen otrávit celou svoji rodinu včetně nejmenších dětí. Zabít je pro jejich dobro, dá-li se tak říkat něčemu natolik hrůznému, jako je vražda. Jenomže soudit bez znalostí příčin a pohnutek činů je tak zavádějící!

Král neměl jiné volby, a není-li jiné volby, lze odsoudit zdánlivě nelidský a krutý čin? Co by s jeho nejbližšími učinil král Bu-tu, kdyby se mu dostali do rukou?

Nebylo jiného východiska než obejmout svoji ženu, a pak jedno po druhém i vlastní děti, které miloval nadevše, a poté jim podat jed.

Jenom bezbolestně usnuli, nic víc, a vzali s sebou na věčnost vzpomínky na sice krátký, ale snad šťastný život.

Kromě pyramidy již z Říše nezbylo vůbec nic.

Monumentální stavba byla podivným mementem uplynulých staletí, i důkazem konečnosti všeho, i toho, co se zdálo být věčným.

Její čas teď pomalu nadcházel.

Nic na tom nemohl změnit fakt, že uprostřed pyramidy se ještě pořád odehrával život a kolem ní se připravovala k poslednímu boji hrstka posledních několika stovek obránců.

Nebylo již v lidských silách změnit osud, který sem vkrácel společně s králem Bu-tuem a jeho armádami.

Osud nezná soucit, není velkomyslný, je mu cizí vášeň, nepřistupuje na dohody a kompromisy. Dá se urážet slovy, nikoli činy. Má svůj vytříbený vkus, je nepřemožitelný a vyjít s ním mohou jenom ti nejmoudřejší.

Bu-tu se cítil nejmocnějším mužem světa, tak mocným, že sám sebe považoval za osud. Ale v tom se mýlil.

Smrt nedělá rozdíly mezi králem a tím nejposlednějším z jeho lidu, král má ovšem i v umírání své královské povinnosti a těm byl Gauloe připraven odstát, ač bylo jejich uskutečnění lidsky nesmírně obtížné a k němu samému i k jeho nejbližším kruté a nelidské.

Gauloe se opatrně za přihlížení nejvyššího kněze a dvou místokráľů položil na dívku a přitiskl se k ní.

Věděl, že musí splnit poslední úkol a pak už dostane volnost a právo odejít za svými nejbližšími.

Víra i pocit zodpovědnosti, s přispěním Liothebovy tinktury, probudila k poslednímu vzepětí jeho mužství. Jemně pronikl do Ryjanina lůna, a při tomto posledním milování svého života si uvědomil, jak pravdivé bylo tvrzení největšího filozofa Říše zvaného Dujaó, že život přichází zevnitř a smrt zvenčí.

Než se sám připraví o život a sklátí do hrobu, místo lítosti vloží dovnitř této mladé dívky záhadný závoj pozemského přežívání – mužské sémě.

Smrti, můj příteli a moje přítelkyně, smrti, jež nejsi mužem ani ženou, už za chvíli tě přivítám, jenom co předám naposledy svůj díl nesmrtelnosti budoucímu světu, rozmlouval v duchu s představou čehosi, co se ho mělo zanedlouho zmocnit. Současně vnímal živoucí hebkost a teplo dívčina klína.

Smrt v nás klíčí už od narození, krouží kolem nás celý život, a za pár okamžiků v posledním králi vládnoucí dynastie Říše rozkvete.

A pokud něco rozkvete, pak tím vzniká naděje, že po odkvětu se semínka, v květu vyzrálá, rozletí do světa, aby klíčila a donekonečna opakovala zázrak života a smrti, jejich nekonečné opakování a kopírování... Semínka života a smrti, semínka, jež se nedají oddělit, protože jsou nepřetržitě v těsném a pevném obětí. Neexistuje nic, co by bylo navěky jenom živé nebo navěky jenom mrtvé. Každé semeno obsahuje současně se zárodkem života i zárodek smrti.

Theb na sebe začal oblékat zlatou zbroj, ale nemohl z mysli vypudit obraz táty, jejich posledního společného objetí a loučení.

Z očí mu vytryskly slzy bolesti, jaké nebylo rovno. Minulost se právě proměnila na popel a on se s tím nemohl vyrovnat.

Přece táta ještě žije, stačí pár kroků do vikýře, a ještě ho bude moci spatřit, ještě... A Ryjana. Na ni úplně zapomněl!

Má-li podle otcova přání přežít Theb, pak chce mít po svém boku Ryjanu!

V náhlém rozhodnutí ze sebe shodil části oblečené zbroje a řekl velitel: „Ještě musím za králem a za otcem. Vrátím se.“

Vyběhl ze zbrojnice a vřít se do vikýře.

Dychtivě se přitiskl ke škvíře a nahlédl do zasedací síně.

Chvilí si mysl, že blouzní, odvrátil se a protřel si oči. Pak se podíval znovu a zaklel.

Kdyby dole nebyl s králem i jeho otec, seběhl by po schodech, rozrazil dveře jednacím místnosti a jedinou ranou krále zabil. Cítil se jako zbabělec, ale nebyl schopen udělat vůbec nic.

Král dole prznil Ryjanu, bezbrannou dívku, princeznu Thebových snů!

Theb se nemohl návalem vzteku, žárlivosti a zuřivé pomstychtivosti ani nadechnout. Jako by mu špice pyramidy propíchla srdce, plíce i hlavu.

„K čertu s králem,“ procedil mezi zuby.

Udržet se ve vikýři mu dalo najednou obrovskou práci. Byl na Ryjanu vždycky pyšný, teď ji ovšem nenáviděl.

Jaké zájmy se tam dole střetly, že se právě Ryjana stala poslední utěšitelkou nejmocnějšího, který vlastně už vůbec mocný není?

Naše společnost přestala být mocná, uvědomil si, je podrobená, zničená a nemocná. To, co se děje dole, bylo důkazem.

Nemohl dále snášet pohled na tu odpornou scénu, v níž se král plazil po Ryjaně, vzdychal a míhal svým bílým zadkem jako králik, jemuž kdosi předhodil chovnou samici.

Odvrátil se a zamířil do zbrojnice.

Navlékne si na tělo zlatou zbroj a zemře v boji. Bez Ryjany neměl jeho život smysl, a s Ryjanou, zneuctěnou králem, už vůbec ne.

...